

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μητροπολίτου Μελετίου

ΣΤΕΜΜΑ και ΣΤΕΦΑΝΙ

Γτὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὰ σωματικὰ μαρτύρια ἦταν τὰ πιό σκληρὰ μέτρα κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Πονοῦσαν, ἐκεῖ πού ὄλοι πονᾶμε στό σῶμα.

Μέ τὴν πάροδο τῶν χρόνων ἀλλάξαν νομοθεσίες καί ἐξουσίες. Σήμερα δέν ἐπιτρέπονται πιά βασανιστήρια. Ἔτσι τῶρα ὅλη ἡ πίεση τοῦ διαβόλου καί τῶν ὀργάνων του κατὰ τῶν δούλων τοῦ Χριστοῦ, ἐπικεντρώνεται στήν βίαιη λογική καί στήν ψυχολογική πίεση στόν καθένα, νά μή παίρνει στά σοβαρά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Μέ κύριο ἐπιχειρήμα του, τὰ λάθη, τὰ σκάνδαλα, τίς ἀμαρτίες τῶν ἱερωμένων! Καί ὅλα αὐτά ὀδηγοῦν στήν σχετικοποίηση τῆς πίστεως καί τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ.

Βρισκόμαστε στήν Ρωσία. Λίγο πρὶν τό 1200 μ. Χ. Στό Μοῦρομ! Σέ ἓνα μικρό κράτος (περίπου σάν τὴν Ἑλλάδα μας). Ἐνας ἄρχοντας, ἓνας νεαρός, συνδέθηκε μέ μιὰ ἀπλή κοπελίτσα. Τοῦ ἄρεσε καί τὴν ἐπῆρε. Τὴν παντρεύτηκε. Καί μετὰ ἀπό λίγο, πέθανε ὁ πατέρας του. Καί ὁ

νεαρός ἐγινε ἡγεμόνας στό Μοῦρομ. Καί τότε οἱ μεγάλοι βογιάροι ἀντέδρασαν:

- Ἡ γυναίκα σου δέν εἶναι ἀπό τζάκι. Δέν μπορεῖ νά τεθεῖ πάνω ἀπὸ ἐμᾶς καί τίς ἀρχόντισσες συζύγους μας. Νά τὴν διώξεις. Νά τὴν χωρίσεις. Νά πάρεις ἄλλη. Διαφορετικά, ἂν δέν θέλεις, νά παραιτηθεῖς! Νά φύγεις! Διαφορετικά... Καί πέφτουν βροχή οἱ ἀπειλές τῶν βογιάρων.

Καί ὁ νεαρός Πέτρος, ἀπαντᾷ:

- Λέει ὁ Χριστός: Οὓς ὁ Θεός συνέζηξε, ἄνθρωπος μὴ χωρίζτω. Πῶς ἐγὼ δά χωρίσω τὴν γυναίκα μου;

- Θά χάσεις τόν θρόνο!

Ἀπάντησε:

- Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι πιό μεγάλη ἀπὸ τὴν βασιλεία τοῦ Μοῦρομ.

- Ἄκουσέ μας !... Μά δέν τοὺς ἄκουσε.

Ἄφησε τόν θρόνο, ὄχι τὴν Φεβρωνία. Ἄφησε τό στέμμα, ὄχι τό στεφάνι. Δέν ἦταν χαζομάρα γιὰ τό καλό παιδί, νά χάσει τόν θρόνο γιὰ ἓνα «θηλυκό»;

Η ΠΙΟ ΑΛΗΘΙΝΗ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ο Απόστολος Παύλος στην απολογία του προς τον βασιλιά Άγρίππα στην Καισάρεια της Παλαιστίνης, μίλησε για την μεταστροφή του (Πράξ. 26, 19). Αναφέρθηκε στην συγκλονιστική εμπειρία της συνάντησής του με τον Χριστό πηγαίνοντας προς την Δαμασκό. Είπε πώς είδε τό Φως του Χριστού μέρα μεσημέρι νά λάμπει περισσότερο από τον ήλιο, και αφού έπεσε από τον τρόπο του στην γη, άκουσε τον Χριστό νά τον ρωτάει: «Σαούλ, Σαούλ, γιατί μέ καταδιώκεις;»...

Και συνεχίζοντας την απολογία του ο Παύλος είπτε:

«**Εγώ, λοιπόν, βασιλιά Άγρίππα, δέν έγινα άπειθής σ' αυτήν την ούράνια όπτασία. Δέν άδιαφόρησα. Αλλά άμέσως άνταποκρίθηκα σ' αυτό τό θεϊό κάλεσμα...**».

* * *

Ίσως κάποτε, την τεμπελιά μας στην πνευματική ζωή, την «κουκουλώνουμε» μέ την δικαιολογία: «**Άν κι εγώ είχα κάποια θεία όπτασία, θά άγωνιζόμουνα μέ μεγαλύτερη όρεξη! Θά μέ ξύπναγε από τον πνευματικό μου λήθαργο! Θά δυνάμωνε την πίστη μου! Θά μέ όδηγούσε σέ πραγματική μετάνοια!**»...

Και όμως! Άν ψάξουμε μέ ειλικρίνεια την ζωή μας, θά διαπιστώσουμε ότι ο Θεός μάς χάρισε πολλές εμπειρίες «άφύπνισης», μέσα από πολύ άπλά περιστατικά, στά όποια ίσως δέν δώσαμε τόση σημασία.

Είπαν κάποτε στον Μέγα Παχώμιο: «**Μίλησέ μας για τίς θείες όπτασίες πού έχεις**». Κι εκείνος άπάντησε: «**Ένας άμαρτωλός σάν έμένα δέν περιμένει νά έχει καμμία όπτασία από τον Θεό. Όμως, έπίτρεψέ μου νά σου πώ για μία μεγάλη όπτασία: Άν δεις έναν άληθινά πιστό και ταπεινό άνθρωπο, ΑΥΤΟ είναι ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΟΠΤΑΣΙΑ. Ποιά άλλη μεγαλύτερη όπτασία από αυτή μπορεί νά ύπάρξει, από τό νά δεις τον άόρατο Θεό νά φανερώνεται σέ ένα όρατό άνθρωπο;**»

Ένας μέγάλος σύγχρονος έπιστήμονας, ο άμερικανός γενετιστής, βιολόγος και γιατρός Φράνσις Κόλλινς, έξομολογείται ότι, την άφορμή για νά άρχίσει μία γνήσια αναζήτηση του Θεού και νά όδηγηθή στην πίστη, την έδωσε ή ζωντανή πίστη μιας ήλικιωμένης άσθενούς του, πού ύπέμενε μέ έλπίδα και καρτερία την άνίατη άρρώστεια της. Έκει (όπως ο ίδιος όμολογεί) συνάντησε μία πίστη, πού δέν ήταν ούτε «ένα ψυχολογικό στήριγμα» ούτε «ένα έπίχρισμα πολιτιστικής παράδοσης». Ήταν μία πίστη, ή όποία στηριζόταν στην εμπειρία μιας «Ζωντανής Παρουσίας». Τής παρουσίας του Χριστού.

Άραγε, πόσους τέτοιους ανθρώπους δέν έχουμε συναντήσει στην πορεία της

← Πέτρος και Φεβρωνία άφησαν τον θρόνο, γιατί ζητούσαν πρώτον την βασιλεία του Θεού. Και λίγο άργότερα άφησαν και τον κόσμο για την βασιλεία του Θεού. Και έγιναν και οι δύο μοναχοί. Για την βασιλεία του Θεού.

Και όταν άργότερα έκοιμήθηκαν, ο Κύριος τούς έδόξασε. Τούς έ-

καμε και τούς δύο θανατουργούς. Και από τότε γεμίζουν την Ρωσία, την άπέραντη Ρωσία, μέ τά θαύματά τους. Μέχρι σήμερα.

Έτσι άμειψε ο πλούσιος μισθοποδότης μας τον δοϋλο Του Πέτρο, πού προτίμησε νά άφήσει τον θρόνο του Μεγάλου Ήγεμόνα, παρά νά καταπατήσει λόγο του Χριστού.

ΤΙΜΙΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΕΛΓΤΟ ΜΑΣ!

“Ένα ζευγάρι πήρε την χαρτοσακκούλα μέ τά φαγητά πού παρήγγειλε σέ μεγάλο κατάστημα φάστ-φούντ επί τής έθνικής όδοϋ.

Στήν συνέχεια, πηγαίνοντας λίγο παρα- πέρα, σταμάτησαν νά φάνε. Ξετυλίγοντας τό πακέτο τής σακκούλας, οί άνθρωποι σοκαρί- στηκαν! Αντί γιά τά φαγητά τους, είδαν δεσμίδες μέ χαρτονομίσματα. Άμέσως, γύρι- σαν πίσω, γιά νά έπιστρέψουν τά χρήματα. Είπαν: «Δέν είναι δυνατόν νά κλέψουμε τόν κόπο τόσων ανθρώπων, έστω καί άν δέν μάς πάρει κανείς είδηση».

Φθάνοντας στό κατάστημα, είδαν περι- πολικά τής άστυνομίας καί ένα συνεργείο τηλεόρασης. “Όλοι νόμιζαν πώς έπρόκειτο γιά ληστεία! ‘Ο διευθυντής του καταστήμα- τος μόλις έμαθε τί πραγματικά συνέβη, χαρούμενος αλλά καί έκπληκτος γιά τό γεγο- νός, είπε στό ζεύγος:

-Απόψε, θά είσθε πρώτο θέμα στό δελτίο είδήσεων, γιά τήν τιμιότητά σας. Θά βροντο- φωνάξω σέ όλους ότi: άκόμη υπάρχουν έντι- μοι καί ένάρετοι άνθρωποι στόν κόσμο. Γιά νά γίνετε παράδειγμα πρός μίμηση!

-Σās παρακαλώ, όχι δημοσιότητα, τό χρέος μας κάναμε, άπάντησε ταραγμένος ό άνδρας.

-Μά τί λέτε; Έπιστρέψατε τόσο πολλά χρήματα, καί, τουλάχιστον, νά μήν σās έπαι- νέσουμε δημοσίως;

Σέ κατάσταση πανικού, ό άνδρας είπε:

-Σās ίκετεύω, όχι δημοσιότητα. ‘Η κυρία πού συνοδεύω δέν είναι ή σύζυγός μου (!).

ζωής μας! Άνθρώπους μέ άδολη πίστη, μέ γνήσια εύσέβεια, μέ θαυμαστή ύπομονή, μέ άληθινή άγάπη!

Μόνο πού γιά νά μάς «ξυπνήσει» μία συνάντηση μαζί τους, χρειάζονται δύο βα- σικές προϋποθέσεις:

α. Νά έχουμε τά «μέσα» μάτια μας άνοιχτά γιά νά ίδοϋμε καί νά καταλάβουμε τίς άρετές τους. Νά «σταθοϋμε» καί νά προσέξουμε τήν φωτεινή πίστη καί τήν

* * *

“Ένα άκόμη τραγικό παράδειγμα του πώς έννοϋμε τό καλό καί τό κακό στήν ζωή μας. ‘Ο άνθρωπος τής ιστορίας μας θεωρούσε κλοπή τό νά κρατήσει μεγάλο χρηματικό ποσό πού του ήρθε στά χέρια «τυχαίως». “Ενώ θά μπορούσε νά τό κάνει χωρίς καν τόν κίνδυνο νά τόν συλλάβουν! Ταυτόχρονα, όμως, μέ άνεση, άπατούσε τήν γυναίκα του!

Πόσο άληθινά είναι τά λόγια του άπο- στόλου ‘Ιακώβου:

- “Όποιος τηρήσει όλες τίς διατάξεις του νόμου καί παραβεί μία, θεωρείται ένοχος παράβασης όλου του νόμου. Γιατί αυτός πού είπε μή μοιχεύσεις, είπε καί μή φονεύσεις. “Αν όμως δέν μοιχεύσεις, αλλά φονεύσεις, έχεις γίνει παραβάτης όλου του νόμου (‘Ιακ. 2, 10-11). Γιατί παράβαση του νόμου του Χρι- στού είναι ή άμαρτία. Καί άμαρτία σημαίνει χωρισμό από τόν Χριστό.

“Όλοι οί άνθρωποι, δέν έχουν τίς ίδιες άδυναμίες καί τά ίδια πάθη. ‘Επίσης, ό καθέ- νας μας δέν είναι έπιρρεπής σέ όλα μαζί τά πάθη. Συνεπώς, πρέπει νά έρευνήσουμε τήν συνειδησή μας μέ τό φώς του εύαγγελίου του Χριστού, γιά νά δοϋμε τίς άμαρτίες μας· καί ιδιαίτέρως τίς χρόνιες άμαρτωλές μας συνήθειες (=τά πάθη μας). Σέ αυτή τήν έρευ- να, άριστος βοηθός καί διδάσκαλος είναι ό ιερέας-πνευματικός μας πατέρας.

Γιά δέ τήν ώρα του πειρασμού τής άμαρ- τίας άς θυμώμαστε τά λόγια του δικαίου ‘Ιωσήφ. ‘Ο όποιος, πολλά χρόνια πρό Χρι- στού, όταν μία Αίγυπτία τόν παρότρυνε στήν πορνεία, είπε:

-Πώς νά κάνω αυτό τό πονηρό πράγμα καί νά άμαρτήσω ένώπιον του Θεού (Γεν. 39,9);

Αρχιμ. Ν. Κ.

γνήσια καλωσύνη τους.

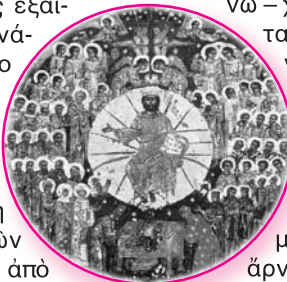
β. Νά... μή γυρίσουμε στό άλλο πλευ- ρό γιά νά συνεχίσουμε τόν ύπνο τής πνευματικής άδιαφορίας μας· αλλά νά ση- κωθοϋμε καί νά «πιάσουμε δουλειά», χτί- ζοντας τήν πίστη μας σέ πίο γερά θεμέλια, καί επενδύοντας χρόνο στήν άναζήτηση καί καλύτερη γνωριμία μέ τόν Χριστό.

Αρχιμ. Β. Λ.

Η ΠΙΣΤΗ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΖΕΙ

Οί άγιοι Πάντες, όλοι δηλ. οί άγιοι, τιμώνται την πρώτη Κυριακή μετά την έορτή της Πεντηκοστής. Έξόχως εξαίρεται στο άποστολικό άνάγνωσμα της ήμέρας, ως κάριο χαρακτηριστικό τους, ή άπόλυτη παράδοση του έαυτού τους, με βαθειά έμπιστοσύνη, στον Θεό. Αυτό που άπλά όνομάζουμε πίστη. "Όχι σάν μιá άδιάφορη άποδοχή κάποιων ίδεολογικών σχημάτων, που δέν έξέρχεται άπό τά όρια μιáς έγκεφαλικής διεργασίας. Άλλά σάν μιá ριζική και έκ βαθέων άνατρεπτική άλλαγή του τρόπου ζωής.

Άπό τά συγκλονιστικά παραδείγματα τέτοιας πίστης, ξεχωρίζει ή μορφή του μεγάλου πατριάρχου Άβραάμ. Κάποτε ό Θεός του είπε: «Φύγε άπό τή χώρα σου, άπό τούς συγγενείς σου κι άπό τó σπίτι του πατέρα σου, και πήγαινε σέ μιá χώρα που έγώ θά σου δείξω. Θά κάνω άπό σένα ένα μεγάλο έθνος και θά σέ εύλογήσω» (Γεν. 12, 1-2). «Λόγω της πίστεώς του ό Άβραάμ υπάκουσε, όταν κλήθηκε νά έξέλθει άπό την πατρίδα του και νά πάει στον τόπο που έμελλε νά λάβει κληρονομία. Και έξήλθε χωρίς νά ξέρει που πηγαινει. Χάρη στην πίστη του έμεινε στη γή που του ύποσχέθηκε ό Θεός θεωρώντας την ως ξένη». Χάρη στην πίστη του αυτή δέχτηκε νά προσφέρει θυσία τόν υιό του Ίσαάκ και επέδειξε σέ όλα άπόλυτη ύπακοή στον Θεό (Έβρ. 11, 8 έξ.).

Μιá τέτοια πίστη που άνασυγκροτεί έκ θεμελίων τόν άνθρωπο, είναι τó πάντοτε ζητούμενο. Πώς γεννιέται; Γιατί δέν ύπάρχει κατά τόν ίδιο τρόπο σέ όλους τούς ανθρώπους; Πολλοί είδαν τόν Χριστό και τά θαύματά του, δέν πίστεψαν όμως όλοι σ' Αυτόν. Φαίνεται πώς και ή πίστη χρειάζεται κάποιες προϋποθέσεις.

«Όταν ήμουν έντεκα-δώδεκα χρόνων, γράφει μιá νεαρή Έβραία και τώρα Όρθόδο-

ξη Χριστιανή, θυμάμαι ότι έμεινα άφωνη μπροστά σέ μιá εικόνα του Χριστού. ...Τό μόνο πράγμα που θυμάμαι είναι τά μάτια Του. Τόσο σοβαρά, τόσο βαθιά, τόσο γεμάτα αγάπη, που με συγκλόνισαν ως τά κατάβαθα της καρδιάς μου. Έκείνη την έποχή ήμουν πολύ έχθρική πρós τή θρησκεία και κυρίως πρós τή χριστιανική πίστη. Κάτι όμως σ' εκείνη την εικόνα με έκανε νά πω – χωρίς νά ξέρω τó γιατί, χωρίς νά καταλαβαίνω. Έκείνο τó βλέμμα με έκανε κομμάτια».

Πολύ προκατειλημμένη άπέναντι στον Χριστό, έχοντας ύποστει πλύση έγκεφάλου νά Τόν μισεί, ή νεαρή Έβραία Μάρτζορ Κόρμπμαν λέει, πώς άνήκει σέ μιá γενιά ξεριζωμένη, χασοκή. «Κι εκεί άκριβώς, στην άρνησή μας νά δεχθούμε ότιδήποτε άλλο πέρα άπό τó άπόλυτο αγαθό, μάς συναντά ό Θεός. Ό Θεός έρχεται σ' έμάς την ώρα της άπόλυτης συντριβής μας. Ό Χριστός με πλησίασε καταμεσή του σχολείου, όταν Τόν είδα σέ μιá εικόνα... Ύπάρχει μέσα μας ένα αίσθημα άπελπισίας, ότi σ' αυτόν τόν σκοτεινό κόσμο θά πρέπει νά ύπάρχει έλπίδα κι έμεις έχουμε άποδυθεί στην έξφρενη άναζήτησή της. Οί άνθρωποι της ήλικίας μου ένδιαφέρονται με γνησιότητα για τόν Θεό. Τόν περιμένουν» (Στη μέση της έρήμου, έκδ. Έν Πλω, σ. 25-31).

Μήπως ή συγκλονιστική έμπειρία της πίστης συνοδεύει μόνο εκείνους που άναζητούν άπελπισμένα και με άπόλυτη ειλκρίνεια τó άπόλυτο αγαθό και όχι έμάς, τούς συνηθισμένους Χριστιανούς, που βλέπουμε και την πίστη σάν ένα άκόμα έργαλειό για μιá καλύτερη βόλεψη μέσα στον κόσμο;

Πρωτ. Δ. Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ
 Μηνιαίον Περιοδικόν
 Ί. Μητροπόλεως Νικοπόλεως
 Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος
 Ύπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσιδής*
 Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984
 ΙΟΥΝΙΟΣ 2012 * Άρ. Φύλλου 347* Έτος ΛΒ΄
 Διανέμεται δωρεάν * Εισφορές δεκτές
 Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.
 Τηλ. 2397 023 313 Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

